

MITÄ SAKSAN TYÖVÄENLIIKKEESSÄ EI PIDÄ JÄLJITELLÄ

Eräs Saksan ammattiliittojen huomatuimmista ja vastuunalaisimmista edustajista, K. Legien, julkaisi äskettäin selostuksensa Amerikan-matkastaan melko isona kirjana, jonka nimi on: „Amerikan työväenliikkeestä”.

Ei ainoastaan Saksan, vaan myöskin kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen huomatuimpana edustajana K. Legien antoi matkalleen erikoisen, niin sanoakseni valtiollisen tärkeyden leiman. Hän oli käynyt vuosikausia neuvotteluja tästä matkasta sekä Amerikan sosialistisen puolueen että „Amerikan työväenluokan federaation” (American Federation of Labor)⁷⁶ kanssa kuin myös ammattiliittojärjestöjen yhtymän kanssa, jonka johdossa on kuuluisa (surullisen kuuluisa) Gompers. Kun selvisi, että Karl Liebknecht lähtee Amerikkaan, ei Legien halunnut matkustaa samaan aikaan kuin hän, „ettei Amerikan Yhdysvalloissa esiintyisi yhtäkaa kaksi puhujaa, joiden käsitykset puolueen taktiikasta sekä työväenliikkeen erinäisten alojen merkityksestä ja arvosta eivät käy täydellisesti yhteen”.

K. Legien on koonnut suuren määrän Amerikan ammattiyhdistysliikettä koskevaa aineistoa, muttei ole laisinkaan osannut muokata sitä kirjassaan; kirja on täytetty enimäkseen roskalla — hajanaisilla matkakuvauksilla, jotka sisällöltään ovat lehtipakinoita ja ikävän esitystapansa puolesta niitäkin huonompia. Amerikan ammattiyhdistysten sääntöjäkään, jotka erikoisesti kiinnostivat Legieniä, ei ole tutkittu eikä muokattu, vaan ne on yksinkertaisesti käännetty — ilman mitään järjestelmällisyyttä ja epätäydellisesti.

Eräs episodi Legienin matkassa on hyvin opettavainen ja paljastaa erinomaisen selvästi *kaksi tendenssiä* yleismaailmallisessa ja varsinkin Saksan työväenliikkeessä.

Legien kävi Yhdysvaltojen edustajakamarissa, niin sanotussa „kongressissa”. Tasavallan demokraattinen järjestelmä teki miellyttävän vaikutuksen henkilöön, joka on saanut kasvatuksensa preussilaisessa poliisivaltiossa, ja hän toteaa ymmärrettävän tyytyväisenä, että Amerikassa valtio antaa jokaiselle edustajalle sekä erillisen, kaikin nykyaikaisin mukavuuksin varustetun huoneen että myös palkallisen sihteerin suorittamaan monia edustajan töitä. Edustajakamarin jäsenten ja sen presidentin käytöstopojen yksinkertaisuus ja välittömyys erosi jyrkästi siitä, mitä Legien oli nähnyt muissa, Euroopan parlamenteissa ja varsinkin Saksassa. Euroopassa sosialidemokraatti ei olisi voinut ajatellakaan tervehdyspuheen pitämistä porvarilliselle parlamentille tämän virallisessa istunnossa! Mutta Amerikassa se kävi päinsä hyvin yksinkertaisesti, eikä sosialidemokraatin nimi säilyttänyt ketään... lukuunottamatta tätä *sosialidemokraattia itseään!*

Siinä juuri tulikin esiin amerikkalainen porvarillinen tapa „tappaa leppeydellä” epävakaita sosialisteja ja saksalainen opportunistinen tapa kieltäytyä sosialismista „leppeän”, kohteliaan ja demokraattisen porvariston mieliksi.

Legienin tervehdyspuhe käännettiin englannin kielelle (demokraatit eivät laisinkaan pelästyneet „vierasta” kieltä omassa parlamentissaan), yli 200 edustajaa toinen toisensa jälkeen puristi Legienin, tasavallan „vieraan”, kättä; edustajakamarin presidentti lausui hänelle erikoiset kiitokset.

„Niin Yhdysvaltojen kuin Saksankin sosialistinen lehdistö suhtautui tervehdyspuheeni muotoon ja sisältöön myötämielisesti”, kirjoittaa Legien. „Eräät toimittajat Saksassa eivät kuitenkaan malttaneet olla huomauttamatta, että minun puheeni osoittaa jälleen, kuinka toivotonta on sosialidemokraatin pitää sosialidemokraattinen puhe porvarilliselle kuulijakunnalle. Jaa, he, nuo toimittajat, olisivat kai minun tilallani pitäneet puheen kapitalismia vastaan ja joukkolakon puolesta, kun taas minä pidin tärkeänä korostaa tässä parlamentissa, että Saksan sosialidemokraattiset ja ammattiliittoiin järjestyneet työläiset haluavat rauhaa kansojen kesken ja haluavat rauhan avulla kehittää edelleen kulttuuria korkeimmalle saavutettavissa olevalle asteelle”.

„Toimittaja” poloiset, kylläpä meidän Legienimme on heidät nujertanut „valtiomiehen” puheellaan! Saksan työväenliikkeessä ilmenevä ammattiyhdistysliikkeen johtajien opportunisti yleensä, muun muassa ja erikoisestikin

Legienin opportunisti on vanhastaan tunnettu juttu, ja hyvin monet valveutuneet työläiset osaavat arvostaa sen oikein. Mutta meillä Venäjällä, missä *eurooppalaisen* sosialismin „mallista” puhutaan liian usein ja samalla valitaan nimenomaan huonoimmat, nimenomaan kielteiset piirteet tuosta „mallista”, ei ole haitaksi kosketella Legienin puhetta hieman yksityiskohtaisemmin.

Saksan ammattiliittolaisten kaksimiljoonaisen armeijan johtaja, nimenomaan sosialidemokraattisten ammattiliittojen johtaja, Saksan valtiopäivien sosialidemokraattisen ryhmän jäsen pitää kapitalistisen Amerikan korkeimmassa edustajakokouksessa aito liberaalis-porvarillisen puheen. On selvää, ettei yksikään liberaali, ei edes yksikään loka-kuulainen kieltäytyisi allekirjoittamasta sanoja „rauhasta” ja „kulttuurista”.

Ja kun sosialistit Saksassa huomauttavat, ettei tuo puhe ollutkaan sosialidemokraattinen, niin tämä pääoman palkkajonkin „johtaja” kestitti sosialisteja korskealla ylenkatseellaan. „Toimittajat” — mitäpä ne ovat „järkevän poliitikon” ja työläisten ropojen kerääjän rinnalla! Poroporvarillinen Narkissoksemme tuntee toimittajia kohtaan samanlaista inhoa kuin poliisipompadouri eräässä valtiossa kolmatta ainesta kohtaan ⁷⁷.

He, „nuo toimittajat”, olisivat kai pitäneet puheen „kapitalismia vastaan”.

Ajatelkaahan, mitä tämä muka-sosialisti pilkkaa: sitä, että sosialistin päähän saattaa pälkähtää ajatus puhua kapitalismia *vastaan*. Saksan opportunistin „valtiomiehille” tuollainen ajatus on kerrassaan vieras: he puhuvat sillä tavalla, että *ei tulisi kajotuksi* „kapitalismiin”. Ja häväistyään itsensä tällaisella lakeijamaisella sosialismista luopumisella he kerskuvat häpeällään.

Legien ei ole mikään satunnainen vastaantulija. Hän on ammattiliittojen armeijan, oikeammin tämän armeijan upseerikunnan edustaja. Hänen puheensa ei ole lainkaan satunnainen, se ei ole lainkaan erehdyksessä lipsahtanut, ei lainkaan ainutlaatuinen tempu, ei lainkaan virhe, jonka olisi tehnyt syrjäseudun saksalainen konttori-„istuntojen” pitäjä jouduttuaan hämilleen kohteliain ja poliisipöyhkeilyn saastasta vapaiden Amerikan kapitalistien edessä. Jos asia olisi *vain* siten, ei Legienin puheeseen kannattaisi kajota.

Mutta asia on ilmeisesti toisin.

Kansainvälisessä kongressissa Stuttgartissa osoittautui, että puolet Saksan edustajistosta oli samanlaisia surkeita sosialisteja ja äänesti siirtomaakysymyksessä mitä opportunistisinta päätöslauselmaa ⁷⁸.

Katsokaa saksalaista aikakauslehteä, „Sosialistista (??) Kuukausijulkaisua” ⁷⁹, niin näette siinä alituisen Legienin tapaisten toimihenkilöiden kirjoituksia, jotka ovat läpeensä opportunistisia ja joilla ei ole *mitään* yhteistä sosialismin kanssa, kirjoituksia, joissa käsitellään työväenliikkeen *kaikkia* tärkeimpiä kysymyksiä.

Ja kun Saksan „virallinen” puolue antaa sellaisen „virallisen” selityksen, että „Sosialistista Kuukausijulkaisua” „ei kukaan lue” ja ettei sillä ole vaikutusvaltaa y.m.s., niin se on *valhetta*. Stuttgartin „tapaus” on osoittanut, ettei se ole totta. „Sosialistiseen Kuukausijulkaisuun” kirjoittelevat huomatuimmat ja vastuunalaiset toimihenkilöt, parlamentaarikot ja ammattiliittojohtajat vievät katsantokantaansa joukkoihin alituisesti ja itsepintaisesti.

Ne henkilöt, jotka ovat ansainneet Legieniltä halventavan (porvarin kannalta katsoen) ja kunniallisen (sosialistin kannalta katsoen) nimen „nuo toimittajat”, ovat jo aikoja sitten panneet merkille Saksan puolueen omassa leirissä tämän puolueen „virallisen optimismin”. Ja mitä useammin liberaalit ja likvidaattorit Venäjällä (tietenkin Trotski mukaan luettuna) yrittävät *siirtää meikäläiselle maaperälle* tätä kaunista ominaisuutta, sitä päättävämmiin sitä on vastustettava.

Saksan sosialidemokratialla on sängen suuria ansioita. Sillä on tuiki tarkasti laadittu teoria, josta on kiittäminen Marxin taistelua kaikkia noita Höchbergejä, Dühringejä ja kumpp. vastaan, teoria, jota narodnikkimme turhaan yrittävät kiertää tahi korjailla opportunistiseen malliin. Sillä on joukkojärjestö, sanomalehtiä, ammattiyhdistyksiä ja poliittisia liittoja, se sama joukkoluontoinen järjestyneisyys, joka niin selvästi muovautuu nyt meilläkin marxilais-pravdalaisen voittona kaikilla paikkakunnilla sekä Duuman vaaleissa että jokapäiväisen lehdistön alalla kuin myös Vakuutusneuvoston vaaleissa ja ammattiliitoissa. Työläisten „viraltapanemien” likvidaattoriemme yritykset karttaa kysymystä tästä Venäjän oloihin sovelletusta joukkoluontoisesta järjestyneisyydestä Venäjällä ovat yhtä turhia ja samoin

merkitsevät vain intelligentistä työväenliikkeestä *irtaantumista* kuten narodnikkienkin yritykset.

Mutta Saksan sosialidemokratian ansiot eivät ole tulleet ansioiksi sellaisten häpeällisten puheiden kuin Legienin puheen ja „Sosialistisen Kuukausijulkaisun” avustajain „puheiden” (painetussa sanassa julkaistujen) avulla, vaan niistä *huolimatta*. Meidän ei pidä hämätä eikä sotkea „virallisen optimistisilla” korulauseilla Saksan puolueen ilmeistä *tautia*, joka tulee esiin tämänluontoisina ilmiöinä, vaan on paljastettava se Venäjän työläisille saadaksemme oppia vanhemman liikkeen kokemuksesta, oppiaksemme näkemään, mitä ei pidä jäljitellä.

„*Prosvestshenije*” № 4,
huhtikuu 1914
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan
„*Prosvestshenije*” aikakauslehden
tekstin mukaan